

Už to tady bylo

Ruský historik, profesor Andrej Zubov publikoval na stránkách ruského deníku Vedomosti tento článek o Krymské krizi, který vyvolal řadu bouřlivých reakcí. Se souhlasem autora jej zveřejňujeme také na názorových stránkách HNDialog.

Andrej Zubov

ruský historik

Čtěte více o: Rusko | Ukrajina | Krymská krize

Přátelé. Jsme na prahu. Nikoli na prahu připojení nového subjektu k Ruské federaci. Jsme na pokraji úplného zničení systému mezinárodních smluv, ekonomického chaosu a politické diktatury. Jsme na pokraji války s našim nejbližším, spřízněným národem Ukrajiny, s prudkým zhoršením vztahů s Evropou a Amerikou, na pokraji studené, a možná horké války s nimi.

Koneckonců, to už tady bylo. Rakousko. Začátek března 1938. Nacisté chtějí rozšířit svou Říši na úkor jiného německého státu. Lidé po tom ani příliš netouží - nikdo je neutlačuje, nikdo nediskriminuje. Ale myšlenka Velkoněmecké říše zamotala hlavu radikálům - místním nacistům. Aby ukončil spory o osudu Rakouska, vyhláší kancléř Kurt Alois Josef Johann von Schuschnigg na 13. března referendum. Ale nacisté v Berlíně a ve Vídni s tím nesouhlasí. Co když lidé budou proti Anschlussu? Kancléř Schuschnigg je tak donucen 10. března odstoupit. Místo něj prezident jmenuje vůdce místních nacistů Arthura Seyss-Inquarta, a německé divize mezitím již vstupují do rakouských měst na pozvání nového kancléře, který se to dozvěděl z novin. Rakouská armáda kapituluje. Lidé buď nadšeně vítají hitlerovce, nebo jsou podráždění a zalezlí doma, případně urychleně emigrují do Švýcarska. Rakouský kardinál Innitzer Anschluss vítá a žehná mu...

REKLAMA

<

Zatýkání začalo 13. března. Kancléř Schuschnigg byl zatčen o den dříve. Plebiscit se konal 10. dubna. V Německu hlasovalo pro sjednocení s Rakouskem 99,08 %, v samotném Rakousku, které se stalo Ostmarkou Německé říše, 99,75 %. Prvního října 1938 se s Německem spojili pokrevní bratři z českých Sudet. Dvaadvacátého března 1939 pak region litevské Klaipedy, který se tak během jediného dne proměnil v německý Memel. Ve všech těchto zemích skutečně žili převážně Němci, po celou dobu se mnozí z nich opravdu chtěli spojit s Hitlerovou říší. Všude se toto spojení odehrávalo za zvuků fanfár, s velkou slávou a výkřiky radosti jásajícího davu, opilého šovinistickým šílenstvím a s tichým souhlasem Západu.

"Nesmíme klamat, a zejména nesmíme dávat falešnou naději malým slabým státům a slibovat jim ochranu Ligy Národů a příslušné kroky z naší strany," řekl Neville Chamberlain v britském parlamentu 22. února 1938. "Protože víme, že nic takového nelze provést."

A něco zcela jiného říkal Adolf Hitler 23. března 1939 z balkonu na Divadelním náměstí v právě připojeném Memelu. Dvě hodiny předtím teatrálně vplul na palubě nejnovější bitevní lodi "Deutschland" do přístavu Memel. "... Němci nebudou nikomu na světě dělat nic špatného, ale bylo nutné zastavit utrpení, kterému byli Němci podrobeni po dobu 20 let od celého světa ... Memelské Němce už jednou Německo ponechalo napospas osudu, když se smířilo s hanbou a potupou. Dnes se Memelští Němci ... opět stanou občany mocné říše, rozhodnutí převzít svůj vlastní osud do vlastních rukou, i když se to nebude líbit polovině světa."

A všechno se jevílo tak zářivé. A sláva Hitlera byla na vrcholu. A svět stál v úžasu před Velkým Německem. Připojení zemí a území k Říši proběhlo bez jediného výstřelu, bez kapky krve - není Führer geniální politik?

O šest let později bylo Německo poraženo, miliony jeho synů byly zabity, miliony jeho dcer zneuctěny, jeho města srovnána se zemí, jeho kulturní hodnoty, nahromaděné v průběhu staletí, se obrátily v prach. Od Německa byly odděleny 2/5 a zbývající část rozdělena na okupační zóny obsazené vítěznými mocnostmi. A hanba, hanba, hanba pokryla hlavy Němců. A přitom to všechno začalo tak zářivě!

Přátelé. Historie se opakuje. Na Krymu opravdu žijí Rusové. Ale cožpak je tam někdo utlačoval, byli tam snad občany druhé kategorie, bez nároku na jazyk a pravoslavnou víru? Před kým je musí chránit vojáci ruské armády? Kdo je napadl? Vstup cizích vojsk na území jiného státu bez jeho souhlasu - je agrese. Obsazení parlamentu osobami v uniformách neoznačeném - to je nehoráznost. Jakákoliv rozhodnutí

krymského parlamentu jsou za těchto okolností fraškou. Napřed obsadili parlament, premiér nahradili pruským a pak tento nový premiér požádal Rusko o pomoc, když pomocníci již jsou zde a již celý den ovládají poloostrov... Jako vejce vejci podobně anšlusu v roce 1938. A dokonce i referendum - plebiscit proběhne až za měsíc, pod ochranou spřátelených bajonetů. Tam - 10. dubna, zde - 30. března.

Propočítala ruská vláda rizika tohoto neuvěřitelného dobrodružství? Jsem si jistý, že ne. Stejně jako je svého času neodhadl Adolf Aloizovič. Kdyby je uvážil, nemusel by v dubnu 1945 zoufale pobíhat po bunkru pod dopadajícími ruskými bombami a nemusel by sežrat ampuli s jedem.

Pokud se Západ nebude chovat jako Chamberlain a Daladier v roce 1938 a zavede úplné embargo na nákup ruské energie a zmrazí ruské vklady ve svých bankách? Ruská ekonomika, která je i tak v agonii, se zhroutí do tří měsíců. A pak se začnou dít v Rusku věci, ve srovnání s nimiž bude vypadat Majdan jako procházka rajskou zahradou.

A pokud krymští Tataři, kteří jsou kategoricky proti ruské vládě, kteří si pamatují, co s nimi tato vláda provedla v roce 1944 a nepustila je domů až do roku 1988... a když se krymští Tataři začnou domáhat ochrany svých zájmů u svých souvrězců a pokrevních bratrů v Turecku? Koneckonců, Turecko neleží za třemi moři, ale přímo na protějším břehu Černého moře... A Krym drželi Turci déle než Rusko - čtyři století. Turci - to není Chamberlain nebo Daladier. Ti v červenci 1974, aby chránili své soukmenovce, obsadili 40 % území Kypru, ignorují všechny protesty a stále podporují tzv. Tureckou republiku severního Kypru, kterou neuznává nikdo kromě nich. Možná, že někdo by chtěl mít Tureckou republiku jižní Krym? Ale v případě, že se horké hlavy krymských Tatarů rozhodnou bojovat, rádi se k nim přidají muslimští radikálové z celého světa, a to zejména ze Severního Kavkazu a Povolží. Nepřineseme si tu bouřku ze zpusťšených krymských letovisek do našeho ruského domu? Cožpak nám nestačí naši vlastní teroristé?

A konečně, získáme-li Krym, rozervaný vnitřními rozpory, ztratíme navždy lid Ukrajiny - Ukrajinci neodpustí Rusům takovou zradu nikdy. Myslíte si, že přeháním? Že čas všechno zahladí? Doufáte marně, drazí ruští šovinisté. Na konci XIX. století se Srbové a Chorvati považovali za jeden národ, jen rozdělený hranicemi, náboženstvím a abecedou. Oni usilovali o jednotu - kolik knih o tom napsali. A byly to moudré a dobré knihy. A teď na světě najdete jen málo národů, které se vzájemně nenávidí tak jako Srbové a Chorvati. Kolik krve bylo mezi nimi prolito, a to všechno kvůli nějakým kouskům území, městečkům a údolím, v nichž by mohli žít spolu šťastně a spokojeně. Mohli by, ale nedokázali to. Chamtivost udělala bratrů nepřátele. A cožpak se to nestává i v každodenním životě? Stojí za to přijít o bratry navždy, kvůli nesmyslným ambicím? Samozřejmě že nevyhnutelné bude i rozdělení Ruské církve. Její ukrajinská část se od Moskvy odštěpí navždy.

Ale v ještě děsivější porážku se pro Kreml obrátí úspěšné připojení Krymu. Pokud vše proběhne snadno, pak se zítra k Rusku budou chtít připojit oblasti obývané Rusy v Kazachstánu, posléze také Jižní Osetie, Abcházie a severní Kyrgyzstán. Po Rakousku následovaly Sudety, po Sudetech Memel, pak Polsko, po Polsku Francie, po Francii - Rusko. Všechno to vzešlo z nepatrných krůčků...

Přátelé. Musíme se zastavit a vzpamatovat se. Naši politici zatahují naše lidi do hrozného, děsivého dobrodružství. Historická zkušenost nám říká, že nic neprojde jen tak. Neměli bychom se nechat manipulovat, jak se nechali svého času Němci manipulovat sliby Goebbelse a Hitlera. V zájmu míru v naší zemi, v zájmu jeho skutečného obrození, pro mír a přátelství na území historického Ruska, které je nyní rozděleno do mnoha států, řekněme "ne" na tuto šílenou a, co je nejdůležitější, naprosto zbytečnou agresi.

Ztratili jsme ve dvacátém století tolik životů, že naši jedinou správnou zásadou by měl být princip vyhlášený Solženicynem - zachování národa. Zachování lidí, a ne rozšiřování území. Země se shromažďují jen za cenu krve a slz.

Žádnou krev, žádné slzy již nepotřebujeme!

Andrej Zubov je ruský historik. Je autorem publikace Velké dějiny Ruska XX. století.